

[Anne Grete Holmsgård]

vil svare så klart, som det nu er ham muligt i denne sag: er Danmark, hvis lovforslaget forkastes, bundet af forordningen?

Arne Bjerregaard (KrF):

Kristeligt folkeparti kan tilslutte sig forslaget.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Holger K. Nielsen var så venlig at trække frem en artikel, der er 3 år gammel, som jeg har skrevet, og som hedder »Økonomiske sanktioner – et tveægget sværd«. Hr. Holger K. Nielsen mente, at nu måtte jeg sandelig da have skiftet mening. Det har jeg ikke. Jeg mener stadig, at økonomiske sanktioner er et tveægget sværd, der i de fleste situationer rammer dem hårdest, som anvender det, og mindre hårdt dem, man retter det imod. Derfor er jeg principielt imod anvendelse af økonomiske sanktioner.

Jeg er det af én grund til, nemlig at når først man har indladt sig på økonomiske sanktioner, så er det pokkers svært at slippe ud af dem igen, fordi det vil blive opfattet som et politisk signal. Det er jo den situation, vi står i nu. Socialdemokratiet besluttede for et års tid siden, da de var i regering, at nu skulle vi altså indføre økonomiske sanktioner over for Sovjetunionen på linje med en række af vore allierede. Vi andre gik vel med lidt nølende, fordi vi ikke tror på økonomiske sanktioner, men vi gik med. Derfor står vi i dag i den situation, at hvis vi holder op med de sanktioner, samtidig med at alle vore allierede fortsætter dem, så giver vi dermed et politisk signal. Derfor skal debatten i dag dreje sig om, hvorvidt dette politiske signal er rimeligt eller ej.

Så er der spørgsmålet om, hvordan den tidligere regering gik med til dette og til at anvende reglerne for EFs handelspolitik, som de står i artikel 113. Man gjorde det med meget stor betænkelighed, det ved vi godt, det kan vi se i alt det kildemateriale, der eksisterer, men man gjorde det ikke desto mindre. Den betænkelighed, som ligger i at skulle anvende artikel 113, når det ikke drejer sig om handelspolitik, deler jeg fuldt ud.

Socialdemokratiet synes dog at være blevet lidt forvirret på det område, for så sent som i fredags accepterede socialdemokratiet i markedsudvalget, at vi kan anvende artikel

113's regler om handelspolitik, når det drejer sig om beskyttelse af babysæler. Det har dog heller ikke meget med handelspolitik at gøre, men der gælder åbenbart andre regler, når man skal beskytte babysæler, end når man skal erklære sig politisk om situationen i Polen.

Man besluttede altså at anvende artikel 113, og dermed var hele det spil startet, som vi nu er fanget af, og hvor hr. Ivar Nørgaard ved hjælp af nogle juridiske fiksfakserier forsøger at få det hele gjort til, at jeg skulle have overtrådt et mandat.

Jeg har en mistanke om, at hr. Ivar Nørgaard kender Romtraktaten endnu bedre, end jeg gør. Hr. Ivar Nørgaard har arbejdet så mange år med den, han kender den godt. Derfor ved hr. Ivar Nørgaard også, at forordninger, der er vedtaget efter artikel 113, vedtages med kvalificeret flertal. Og derfor ved hr. Ivar Nørgaard yderligere, at når de andre lande i december ønskede at fortsætte et år med restriktionerne, og når de ønskede at gøre det på den måde, det skete, havde jeg ingen jordisk chance for at forhindre dem i det. De vedtog det bare med almindeligt flertal.

Men mit mandat gik jo heller ikke på, at jeg skulle forhindre de andre i at vedtage sanktioner. Mit mandat gik alene på, at Danmark kun måtte være med i 2 måneder. Derfor gjorde jeg det eneste, jeg i den anledning kunne gøre: jeg fik indføjet, at efter 2 måneders forløb skulle sagen tages op til fornyet bedømmelse. Argumentet, sådan som jeg også lagde det frem i markedsudvalget, var, at på det tidspunkt var der nogen uklarhed omkring udviklingen i Polen. Vi vidste ikke rigtig, om krigsretstilstanden ville blive hævet. Vi vidste ikke rigtig, om de internerede ville blive frigivet. Derfor var det rimeligt at sige, at nu venter vi et par måneder, og så ser vi, hvordan situationen har udviklet sig. Det er derfor, vi i dag skal foretage en bedømmelse af situationen, som den er i Polen i dag.

Jeg vil gerne sige til det spørgsmål, hr. Ivar Nørgaard og flere andre har rejst, om vi nu er bundet af forordningen, at det mener jeg bestemt ikke vi er. Jeg har afgivet en erklæring i Rådet om, at under henvisning til den revisionsklausul, der var indføjet i rådsprotokollen, følte Danmark sig ikke længere bundet af den forordning. Det er da muligt, at andre har en anden mening, men jeg vil